

apm

EGLUTÉ

RUGSĖJIS * 2003 * SEPTEMBER

VOL 54/NR. 7

EGLUTĖ

RUGSĖJIS / SEPTEMBER / 2003 VOL 54 / NR. 7

PRIE EGLUTĖS SUŠIRINKO:

Pirmame viršelyje

Ramunės Bartuškaitės piešinys. Šv. Kazimiero lit. m-kla Cleveland, 7 klasė.

EGLUTĖ: mėnesinis lietuviškas laikraštėlis vaikams užsienyje. Išeina 10 numerių per metus; prenumerata - 15 US dol., į Lietuvą ir kitus kraštus - 20 US dol. Atsiųstą medžiagą redakcija taisy ir tvarko savo nuožiūra.

LEIDŽIA: JAV LB Švietimo taryba

REDAKTORĖ: Aušra Spitrienė

ADMINISTRACIJA, MAKETAVIMAS, SPAUSDINIMAS: Ričardo spaustuvė. tel.: 708-430-1911

EGLUTĖ (USPS 169-200) a magazine for children in Lithuanian language. Published monthly except July and August. Yearly subscription \$15.00 single copy \$1.50, to Lithuania and other countries. \$20.00 (USA currency). Published by Lithuanian Educational Council of the USA, Inc., 8812 W. 103 rd. St., Palos Hills, IL 60465. Second class postage paid at Lackport, IL 60441. Postmaster send address corrections to: Eglute Lithuanian Educational Council of the USA, Inc., 8812 W. 103 rd. St., Palos Hills, IL 60465.

1

Iš avelių debesų
Vėjo siūlu vilnoniu,
Mezga pasaką senelė,
Deda pasakų skrynelėn.
Atsisėsk ir paskaityk
Pasakų šalin sugrįžk.

Kačiukų pasakėlės

AI, TEN baidyklė!

Mokykloje būna visokių įdomių darbų, bet kartais niekaip nesinori daryti to, kas liepta. Viena dieną mokytoja ponია Murmienė uždavė kačiukams truputį paskaityti iš knygų, bet jie nė už ką nenorėjo ramiai sėdėti ir skaityti.

Po daugybės trukdymų ir klausinėjimų ponია Murmienė pasiraitojo rankoves ir nutaisė labai rimtą veidą.

- Dabar skaitykit, - griežtai paliepė ji, - o aš tuo tarpu sutvarkysiu sandėliuką.

- Ne, ne! - ėmė šaukti kačiukai. - Geriau mes sutvarkysim!

Jiems labai rūpėjo sužinoti, kas ten sudėta.

- Gerai, - padvejojusi sutiko ponია Murmienė.

- Bet ten pilna visokiausių daiktų, todėl būkit labai labai atsargūs. Kai kas gali būti pavojinga!

Matai, kad pasakose būna daug visokių gražių senoviškų ir nevisai suprantamų žodžių. Bet nenusimink - Senelė tau paaiškins.

Pasiraitojo rankoves

- nusprendė imtis darbo.

Sandėliukas

- vieta, kurioje sudėti visokie nelabai reikalingi daiktai.

Padvejojusi

- negalėdama greitai nuspręsti.

Daiktų stirtos

- kalnai visokiausių daiktų.

Švystelėjo į šoną

- nukrito.

Pavojinga ? -
nustebo kačiukai.
Kas gi ten galėtų būti
pavojinga?

- Gal ten yra
vorų, kurie ėda
kačiukus, -
sušnibždėjo Bela. - Aš geriau

liksiu čia.

- Ten gali būti senų, pažaliavusių daiktų, - spėliojo Tigriukas,
kurį mama vis bardavo, kad nekaišiotų po lova nesuvalgytų pyragaičių.
- Jie labai šlykščiai dvokia ir...

- Taip, taip, - nekantriai įsiterpė Medutis. - Bet ten gali būti ir
dar baisesnių dalykų. Gal ten gyvena... baidyklė!

- Taip, jos mėgsta
tamsias vietas, - linktelėjo
Tigriukas. - Turime būti
labai labai atsargūs!

Patys drąsiausi
kačiukai - Tigriukas,
Mopsiukė ir Džordžas -
nutykino į sandėliuką. Ten
buvo labai tamsu ir beveik
iki lubų kilo didžiulės
knygų ir visokiausių daiktų
stirtos. Įlindęs į vidų,
Džordžas užkliudė kibirą.
Švystelėjo į šoną šepetys
su rankšluosčiu ir atsitrenkė

į seną būgną. Pasigirdo BUM!

Trys drąsuoliai kačiukai spruko kiek įkabindami.

- Ai, ten tikrai baidyklė! – šaukė jie. – Ji pasišiaušusi, plasnoja ir bumsi! Greičiau uždarykit duris!

Netrukus jau visi kačiukai ponios Murmienės klasėje tylutėliai sėdėjo ir skaitė. Ji paslapčiomis šyptelėjo. Puiku! Vadinasi, šepečio ir kibiro “baidyklė” suveikė ir šiomet!

Katinas

Mėnulyje

Vieną pavasario vakarą tėvelis Katinas išsivedė kačiukus į lauką pasižiūrėti žvaigždžių. Jis paaiškino, jog žvaigždės yra už daugybės milijonų mylių nuo mūsų.

- Oi, žiūrėkit, - šūktelėjo Mopsiukė.

- Antai tas garsusis katinas mėnulyje!

Visi kačiukai sužiuro į mėnulį. Tikrai sidabriniam jo apskritime buvo matyti katino snukutis.

Tačiau Tigriukas nukabino nosį.

- Aš nieko nematau, - pasakė jis.

Tėvelis kantriai jam rodė, kur tas katinas, bet Tigriukas, sugalvojęs kažkokią dingstį, spruko į vidų.

Tėvelis pasišnekėjo su mama, ir keletą dienų jiedu atidžiai stebėjo Tigriuką.

Paskui mamytė Katė pasišaukė sūnelį į šoną.

- Nusivesiu tave pas daktarą, kad patikrintų tau akutes, - pasakė ji.

- Nebijok, tikrai neskaudės. Užtat gal sužinosim, kodėl tu išdaužei tiek

lėkščių, puodelių ir langų.

Tigriukui visai nesinorėjo eiti pas daktarą, bet jį sugundė mintis, kad vieną dieną išsisuks nuo mokyklos.

Akių gydytojas ponas Šlakelis atidžiai apžiūrėjo Tigriuko akis ir paprašė jį perskaityti ant sienos lentelėje surašytas raides.

- Ką gi, mažyli, - tarė jis, - tau reikės akinukų.

Tigriukas nustėjo. Jis tyliai sau prisiekė, jog nė už ką jų nenešios! Ir nė žodeliu neprasitarė apie tai kitiems kačiukams.

Po savaitės mama su Tigriuku nuėjo atsiimti

akinių.

Kai ponas Šlakelis uždėjo juos Tigriukui ant nosies, šis susiraukė ir užsimerkė. Bet netrukus pravėrė vieną akį ir net aiktelėjo iš nuostabos!

- Matau bitę ant lango! Matau ant grindų pinigėlį! Oi, ir veidrodyje matau save!

Tigriukas taip džiaugėsi, regėdamas naują ir šviesų pasaulį, kad visai pamiršo akinius ant nosies. Nekreipė į juos dėmesio ir tada, kai kiti kačiukai smalsiai jį apžiūrėjo.

Tą vakarą kačiukai vėl išėjo laukan pasižiūrėti žvaigždžių.

- Ar dabar matai mėnulyje katina, Tigriuk? - paklausė tėvelis.

- Žinoma! - atsakė kačiukas ir klastingai dėbtelėjo į savo broliukus bei sesutes. - Šitie akiniai tokie geri, kad aš net matau, kaip jis man mojuoja!

Ką gi, nuo tada ir kiti kačiukai zirzia mamytei, kad jiems irgi reikia akinukų. O Tigriukas dabar daug linksmesnis. Tik tos lėkštės, puodukai ir langai vis tiek dūžta, kai šis nenuorama kur pasisuka.

VAIKAI IR VONIOS VEIDRODIS

Patricija Šmitaitė

- Ir vėl tas pats, -
sušnypstė šlaputėlis
muilas iš pykčio dar
daugiau apsiputojęs. - Vėl
turėsiu iki ryto gulėti
muilinėje, sklidinoje šalto
vandens. Ko gero, visas
ištirpsiu...

- Mane jie irgi paliko šlaputėlę. Ak, kad nors
kartelį būtų išplovę švariame vandeny ir sausai išgręžę, - guodėsi švelnioji,
putnioji plaušinė. Visa apsunkusi ji plūduriavo vandenyje tartum antis.

- Niekad neužsuks iki galo! - suvaitojo čiaupas, nuo graužaties
dėl kapsinčio vandens pradėjęs rūdyti.

- Kur ten! Kur ten! - įsiterpė į pokalbį dantų šepetukai, nuo pastos
likučių vos begalėdami krutinti sulipusius šerelius. - Mes net nepamenam,
kada buvome nakčiai palikti švarūs. Ak, vėl teks miegoti kaip gipse...

- Mes jau seniai nustojom stebėtis, - rankšluosčiai buvo nusiteikę
filosofiškai. Šlaputėliai nuo šluostymosi ir dar permerkti vandens, į kurį
nerūpestingai buvo įmesti, jie žinojo, kad juos išgelbės rytą į vonią atėjusi
vaikų mama. Rankšluosčiai buvo kantrūs, nors nuo kampų smarkiai
lašėjo. Tekšt tekšt - dideli lašai krito tiesiai ant kilimėlio.

- Kažin, ar šįvakar pajėgsiu viską sugerti vapo kilimėlis. - Jei
nevaliosiu, ims sunktis - per plyteles. Ak, tiesiai kaimynams ant galvų...

- Jie prie to jau įpratę, - plytelės suraukė savo išrasojusias kaktas.

- Visa laimė, kad senukai ramaus būdo, o jų vaikai seniai užaugę.

- Bet kada gi užaugs mūsiškiai? - įnoringai paklausė vonia, labiau

už viską mėgstanti švytėti savo baltumu.

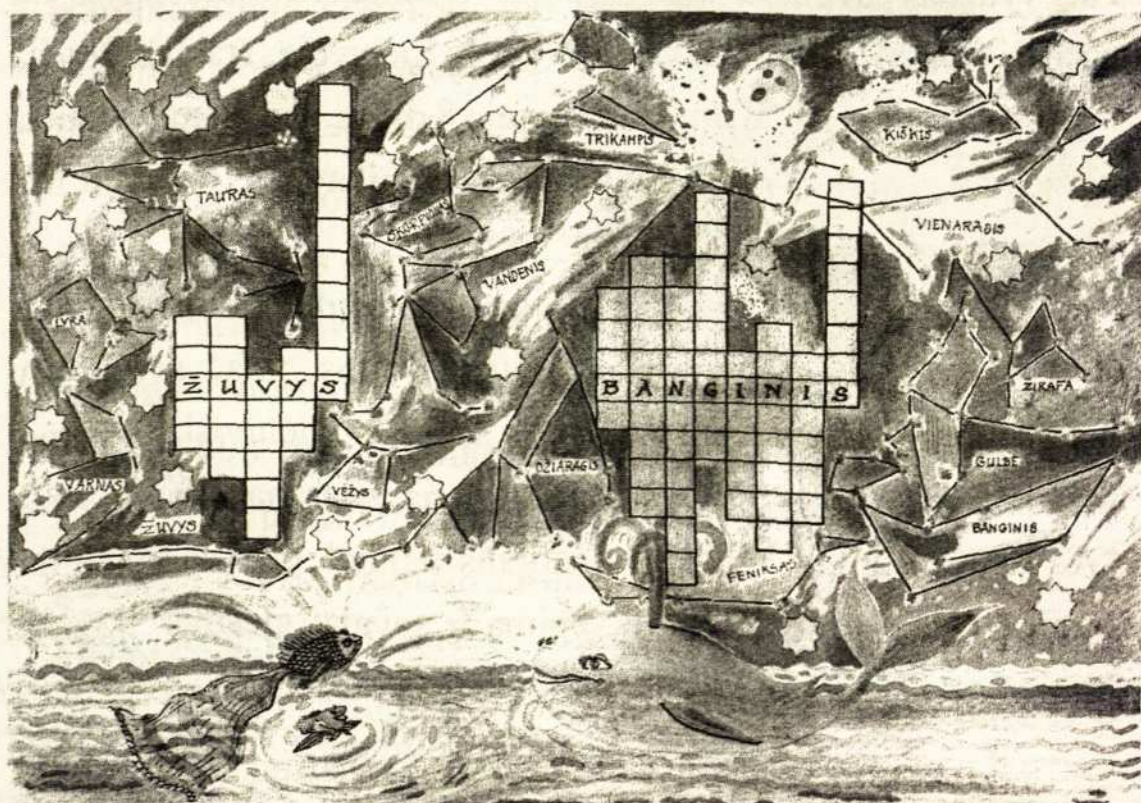
- O argi nepastebėjai, kad jie auga sulig kiekviena diena? - paklausė šiltas aprasojęs veidrodis.

Jis vienintelis niekada ant vaikų

nepyko. Netgi tuomet, kai jie parodydavo jam liežuvį arba būdavo nepatenkinti ant savo nosių atsiradusiomis strazdanomis. Dar daugiau, veidrodis vaikus mylėjo. Kiek sykių buvo jų išdaigų ir smagių žaidimų liudininku! Kiek kartų buvo aptaškytas vandens purslais, šampūno putom, ištepilotas muilu, pieštukais ir net lūpų dažais! O kiek prisižiūrėjo jūrų mūšių vonioje, kiek linksmų ir laimingų vaikų šypsenų jis atspindėjo!

“Patys nežino, ką kalba, - tarė sau veidrodis. - Nė už ką nenorėčiau kabėti tvarkingų, paniurusių vaikų vonioje!”

Ir, glostomas švelnių garų, užmigo.

Surask ir surašyk žvaigždynų pavadinimus (iš viršaus žemyn)

Tikėjimo keliu...

RUGSĖJIS - MARIJOS, JĖZAUS MOTINOS, GIMIMAS, ŠILUVOS ŠVENTĖ

Nuo senų senovės Katalikų bažnyčia švenčia Marijos gimtadienį rugsėjo 8 dieną. Tą dieną džiaugiamės ir dėkojame Dievui, kad gimė Marija, kurią Dievas pašaukė būti Kristaus Motina.

Priėmę krikštą 1387 m., lietuviai pamilo Jėzų ir Mariją. Sakoma, kad Vytautas Didysis, vykdęs Lietuvos krikštą ir statęs pirmąsias bažnyčias, labai mylėjo Mariją. Trakuose Vytautas Didysis 1409 m. pastatė Marijos apilankymo bažnyčią ir padovanojo jai paveikslą. Pats Vytautas paveikslą papuošė aukso vainikais. Šis paveikslas yra pirmasis iš stebuklingų Marijos paveikslų Lietuvoje. Trakų bažnyčia ir paveikslas labiausiai lankomi rugsėjo 8 dieną. Šią dieną Vytautas turėjo būti vainikuotas karaliumi, deja, - vainikavimas neįvyko, nes Vytautas mirė.

Lietuviai savo meilę Marijai išreiškia maldomis ir giesmėmis. Jie - prašydavo motiniškos Marijos globos, ypač svetimųjų priespaudos ir vargo metu. Vienos iš seniausių lietuviškų giesmių Marijai žodžius parašė vyskupas Antanas Baranauskas (1902), "Anykščių Šilelio" autorius. Žodžius pataisė poetas Mačiulis-Maironis, kuris juose rado įkvėpimą ir savajai giesmei "Marija, Marija".

*Sveika Marija, dangaus lelija,
Paguodos ieškom tavo širdyje.
Pilna malonės, gelbėki žmones,
Varguose skęstančius.*

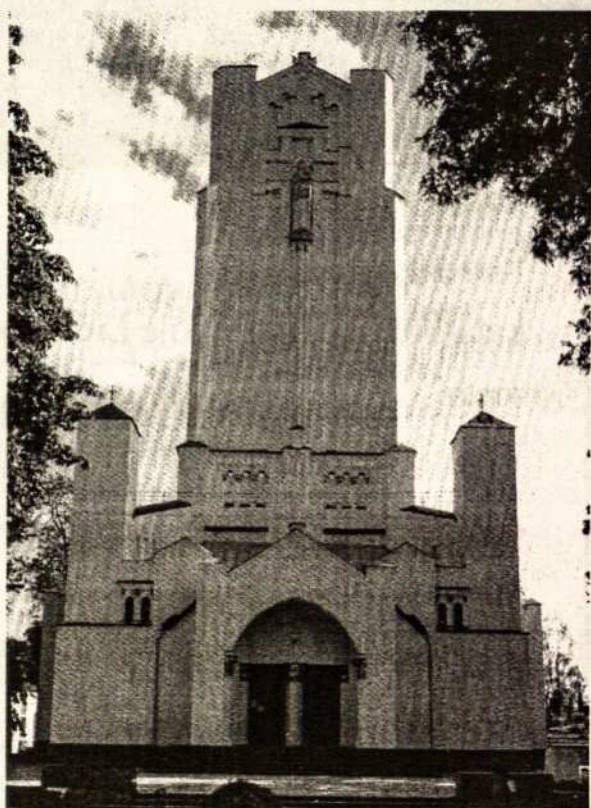
Lietuvoje yra apie 150 bažnyčių, pavadintų Marijos vardu. Amerikoje pirmoji lietuvių parapijinė bažnyčia pašvęsta Marijos gimimo garbei yra Marquette parko bažnyčia Čikagoje.

ŠILUVA

Lietuvai atgavus Laisvę 1918 metais, Marijos gimimo šventė buvo paskelbta valstybine švente, nes Vytautas Didysis šią dieną buvo paskyręs savo vainikavimui. Garsi visoje Lietuvoje yra ši šventė, vadinama Šiline.

Žemaitijos miestelis Šiluva - Marijos pasirodymo vieta. Marijos apsireiškimas, pirmas žinomas Europoj, įvyko 1608 metais. Marija pasirodė piemenėliams, ganantiems avis. Ji stovėjo ant didelio akmens ir, rankose laikydama kūdikį Jėzų, verkė.

Vaikų pašaukti, į tą vietą atvyko kalvinų dvasininkas su kateketu. Ir jie matė verkiančią jauną moterį.

Švenčiausios Šiluvos Mergelės Marijos koplyčia.

Šiluvos koplyčios altorius

Dvasininkas paklausė:

Ko verki?

Ji atsakė: Čia kitados buvo garbinamas mano sūnus, o dabar ariama ir sėjama...

Vėliau buvo atkasta skrynja su bažnytiniais daiktais toje vietoje, kur buvusi katalikų bažnyčia! Vietą nurodė aklas senelis, kuris stebuklingai išgijo. Po 10 metų katalikams pavyko tą vietą atgauti iš kalvinų ir vėl pastatyti bažnyčią. Tokiu būdu prasidėjo grįžimas į

katalikų tikėjimą visoje Lietuvoje. Šiluva lietuviams tapo brangia vieta.

Šiluvoje nuo senų laikų buvusi Marijos gimimo bažnyčia. Apsireiškimo vietoje 1924 m. pastatyta koplyčia aplink apsireiškimo akmenį.

Rugsėjo 8 d. minios žmonių iš Lietuvos ir kitų kraštų atvykdavo į Šiluvą.

Komunistų valdymo laikais buvo uždraustos procesijos į Šiluvą. Žmonės vėl pradėjo jas rengti 1972 m. Jaunimo žygyje į Šiluvą 1979 m. dalyvavo 1000 jaunimo, kalbėdami rožinį jie prašė tikėjimo ir laisvės Lietuvai.

(Iš "Mūsų šventės", 2000 – Putnam)

SENOLIŲ KALENDORIUS

Senovėje žmonės metus skirstė ne į keturis, o tik į du metų laikus. Buvo vasaros ir žiemos metas. Juos skyrė dvi labai gražios šventės – lygiadieniai. Pavasarinis ir rudeninis. Jei pirmasis būna labai linksmas, tai antrasis – ramus.

Rugsėjo 20 dieną, kai diena ir naktis draugiškai laiką pasidalija po lygiai, susirenka žmonės ant šventų kalnų, ten dainas dainuoja, šoka, linksminasi, vaišinasi rudens skanėstais. Sūpuoklėse vasarėlę užliūliuoja, užkuria šventą ugnelę ir, Saulutei leidžiantis, pro gražiai išpuoštus vartus, neša ją į savo namus, kad žiemą ramu, gera ir šilta būtų. Po to vėl vaišinasi ir šoka, tik jau be didelio triukšmo, nes žiema artėja, visa kas gyva tarsi užmiega. Nevalia šėlti.

Baigsis rugsėjis ir bus užmirštas su visais savo vardais iki kito

Kiek legendų, padavimų
Mūs senoliai vis dar žino.
Buvo tai labai senai,
Kai gyveno milžinai,
Laumės gelsvą kasą pyne
Iš tautosakos lobyno.

Senolis girdėjo - jūs
irgi paklausykit ir
kitiems pasakykit ko
liaudies išmintis moko.

MISLĖS

*Ar kopėčiom kopsi,
Ar sliuogsi virve -
Be nieko pakilsiu
Aukščiau už tave!*

(Dūmai)

*Kas žiemą gyvena,
O vasarą miršta?
Viršūnė į žemę,
O šaknys į viršų?*

(Varvėklis)

*Vienam kūnely -
Du pilveliai:
Kuo ramiau stovi,
Tuo greičiau bėga.*

(Smėlio laikrodys)

Nuspalvink rudeni

↑ Pikta musėms, negerai,
Ant voratinklių rytais
Supas, šildosi vorai.
Vėjas, vasarą išpūtęs,
Aplink ūsą lapą suka.
Nuo Rugsėjo darganų
↓ Slepias grybai po lapu.

rudens. O vardų nemažai būta. Vieni jį vadindavo “rudeniniu”, kiti – “rudugiu”, treči – “paukštlėkiu”, “viržių” ar “šilinio” vardais. Gražu ar ne? Palydėdavo šį mėnesį minėdami dieną dabar vadinamą šv. Mykolo vardu. Švente ją sunku pavadinti, nes tai bulviakasio pradžia. Bet ši diena nepaprasta.

Rugsėjo 29-ąją gali sužinoti kokie bus žiema ir pavasaris. Tereikia stebėti koks vėjas laukuose karaliauja. Jei pučia rytys ar žiemys – žiema ir pavasaris bus šalti, jei pietys su Saulute draugauja, tai ir žiema, ir pavasaris šiluma alsuos. Na, o jei vakaris dar ir su lietumi, tai, kaip sako seni žmonės – “nei su rogėm, nei su ratais”.

Surask 10 skirtumų

IŠ SENOVIŠKŲ GRYBAVIMO PAPROČIŲ

Rugsėjis pirmas rudens mėnuo. Vėl sušaukia vaikus į mokyklas, pasipuošia rudeninėm gėlėm, obuoliais nusvarina obelėlių šakas, miškus pribarsto grybų, kuriuos reikia mokėti pažinti ir surasti, o senolių grybavimo papročius žinoti taip pat nepakenks.

Žingsnis po žingsnio brendame į saulės apšviestą girią. Po kojomis trakšteli sausa šakelė, visai šalia purpteli pabaidytas paukštukas, sunkios eglių šakos siūbuodamos sako:

- Sveiki atvykę į miško dievaičių Samanėlio ir Miškinėlio karalystę.

O štai ir pirmieji grybai, kukliai keliantys kepurėles iš po spyglių. Mūsų prabočiai tikėjo, kad grybauti reikia eiti kuo anksčiausiai, kai dar ima saldus rytmečio miegas. Kitaip rasi tik senus sukirmijusius grybus ir kotus. Puikiai žinote, kad tuo galima tikėti ir dabar. Visi stengiasi būti pirmieji miške, nes jei būsi miegalius, anksčiau atėję visus grybus susirinks, o tau liks tik kotai.

Senoliai sakydavo, jog reikia saugotis, kad nepamatytum grybo augant, nes kas pamatys - apaks ir liks aklas. Tikėta, kad ir grybas, kurį pamato žmogaus akis, nustoja augęs. Grybautojai radę nors ir

menkiausią grybelį, nuskina ir niekados jo nepalieka kitam kartui, kad paūgėtų. Buvo tikima, kad žmogaus akių pamatytas grybas ne tik nebeauga, bet ir sukirmija.

Kartą viena grybautoja sakė, kad norint raudonikį rasti, reikia visada eiti prieš saulę. Tuomet raudonikius daug geriau pastebėsi, o pirmąjį grybą reikia paspjaudyti, kad geriau sektųsi.

Utenos apylinkėse seniau buvęs paprotys grybautoją, išlydint iš trobos ar kiemo, apmėtyti klumpėmis ar kitokiu apavu. Tikėta, kad tada jam geriau seksis, daugiau grybų ras.

Dzūkija nuo seno garsėjo kaip grybų ir uogų kraštas. Senieji Dzūkai dar prisimena grybautojų paprotį – aukoti miško dvasiai Samanėliui pirmąjį grybą, kad daugiau grybų rastų. Net maldele sukalbėdavo:

- Pirmas grybelis - Samanėliui,
grybų uogų augintojėliui, kad
grybelių negailėtų. Miškinėli,
Girinėli, manęs girioj
nevedžiok, grįžtant kelio
nepastok. Aš girelę
tausoju, žalių medžių
nekertu, paukščių žvėrių
nemušu. Skalsa - amen.

Senoliai
žinojo prietarų ir
kaip grybaujant nuo
gyvačių apsisaugoti.
Pavyzdžiui, einant į
mišką reikia
nusinešti kšnelį

duonos ir įmesti jį į kokią kerą ar gyvatyną. Tokią auką gavusios gyvatės piktos nebus. Saulei nusileidus ir valgant niekuomet gyvatės nereikia minėti. Tuomet ji tavęs nepalies.

Grybai buvo laikomi dievo dovana, todėl niekas grybų nevalgydavo vienas, vaišindavo ir kitus. Kas šykšti, tam ir grybauti nesiseka. Kas dosnus, tas ir grybų daugiau randa.

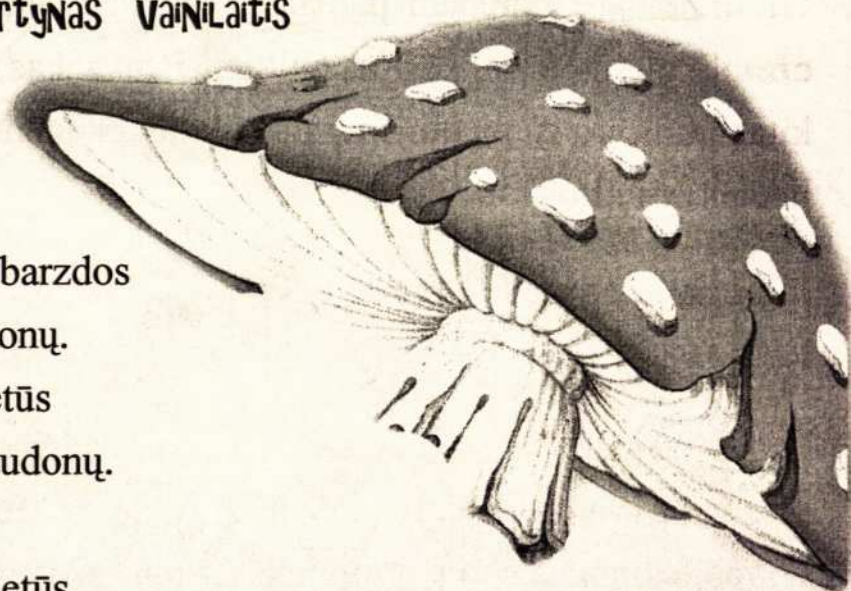
Štai tokie buvo mūsų bočių tikėjimai. Tikėsite jais ar ne, jūsų reikalas, bet miške gerai elgtis reikia.

Pabūsite viešnagėje pas Miškinėlį ir Samanėlį, paimkite dovanas, kurias jie duos ir palikite viską taip kaip radote. Patikėkite, ir kitą kartą miškas jums atsidėkos.

(Pagal B.Buračo "Pasakojimai ir padavimai")

MUSMIRIŲ KEPURĖS

Martynas Vainilaitis

Pagelto tankios barzdos
Žaliųjų miško monų.
Nustojo šokti lietūs
Ant musmirių raudonų.

Nubėgo aukso lietūs.
Žiūriu pro beržo plikę:
Ant musmirių kepurų
Tik baltos pėdos likę.

Apie LAUMES

Visko žmones apie laumes pasakoja. Buvusios ir geros, ir blogos, gražios ir baisios. Gyvendavusios prie vandenų ar miško tankmėje. Jos tikros žmonių teisėjos: doriems padėdavo, o gobšuolius ir kitus

nedorėlius baudavo. Žiūrėk tai karves išmelžia, tai avis nukerpa, o tai ir vaiką pagrobia. Pavogto vieton padėdavo savo iš šiaudų išpintą. Tuo tarpu gerų moterų vaikais pasirūpindavo. Ateis motina prie savo vaikelio, o šis išmaudytas, švariais marškiniais aprengtas, verpalai suverpti, drobelės išaustos. Tai vis laumių darbai.

Nemėgo jos vyrų. Sutiks nakčia kokį paklydėlį, tai negyvai užkutens.

Žmonės, norėdami pamaloninti laumes, eidavo prie upelio ar ežero ir mesdavo aukas. Kas miltų maišiuką, kas sviesto ar sūrio, o kitas ir lašinių su pienu. Taip pamalonintos laumės neiškviesdavo lietaus ar audros.

Laima

Tai galingiausia ir vyriausia dangaus ir žemės deivė. Ji globojo visa kas gyva, valdė tamsą ir šviesą, Saulės ir Mėnulio užtemimus. Globojo žmones nuo pat gimimo iki mirties ir rūpinosi jų likimu. Kiekvienam kūdikėliui nulemdavo jo gyvenimą.

Žmonės manė, kad deivė Laima pasiverčia gegute. Gegutė kukuoja, o Laima kiek jam metų gyventi liko skaičiuoja. Apsigyvendavo liepose, todėl žmonės gerbė ir saugojo šiuos medžius.

Bet deivė ne bet kokį medį rinkosi, šis turėjo turėti tris, penkias, septynias ar devynias šakas. Turėjo Laima ir savo krėslą kaip tikros karalienės. Ir valdė ji kitas deives, prižiūrėjo, kad jos gerai savo pareigas atliktų.

Pagal skaičius surink raides ir atspėk kas parašyta

Visą vasarą po šaukštą
Bitės medų namo nešė.
Su lietum ruduo atėjo,
Lapus tarp gėlių pasėjo,
O tarp lapų geltonų
Žiedus bitėms rast sunku.

Po mokylos, po darbų
Atlėkė būrys vaikų.
Spalvas čiupo, pieštukus
Ir nuspalvins žiedelius.

DIDVYRIŲ ŠVENTĖ

Martynas Vainilaitis

Ramus ir giedras liepos mėnuo.
Vėjelis kvepia ramune.
Atrodo, Dariaus ir Girėno
Šį rytą laukiame Kaune.

Atrodo, matome, kaip skrenda
Jų paukštė - vartosi ore,
Kaip kraujo ženklų jų legendą
Pažymi Soldino giria.

Ir to saulėtekio bijūnai
Pražysta nuotaika žvarbia.
O mūsų didvyriai skrajūnai
Pražįsta amžina garbe.

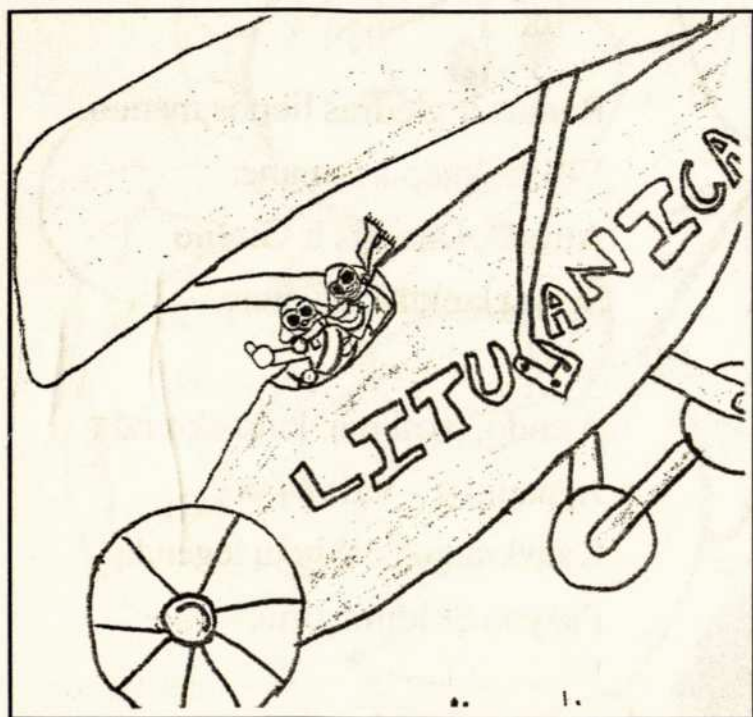
Ir mums kaip šventas liepos mėnuo,
Dangus - žydra jo sietuva.
Atrodo, Dariaus ir Girėno
Šį rytą laukia Lietuva.

Marytės Šmitienės nuotrauka

Iš mūsų kūrybos

JAV Švietimo Tarybos skelbto konkurso premijuoti rašiniai skirti Dariaus ir Girėno skrydžiui per Atlantą paminėti.

Iliustracija Dainos Bandžiulytės, 4 kl.
Los Angeles, Šv. Kazimiero mokykla

**Iš laikraščio
“Kauno
žvaigždė”.
1933.7.18.**

Žuvo narsūs
lakūnai. Vakar įvyko
tragedija. Kauno oro
uoste minia žmonių laukė
ir nesulaukė lakūnų
Stepono Dariaus ir Stasio
Girėno, kurie skrido iš
Niujorko į Kauną. Jie
perskrido Atlantą, bet

Vokietijoje jų lėktuvas nukrito.

Steponas Darius gimė 1896 metais Tauragės apskrityje. 1907 metais nuvyko į Ameriką ir tarnavo Amerikos kariuomenėje Pirmojo Pasaulinio karo metu. 1920 metais jis grįžo į Lietuvą ir įstojo į kariuomenę. 1927 metais vėl išvyko į Ameriką ir dirbo lakūnu.

Stasys Girėnas gimė 1896 metais Raseinių apskrityje. 1910 metais jis išvyko į Ameriką ir dirbo “Naujienu” spaustuvėje. 1917 metais savanoriu stojo į Amerikos kariuomenę.

1928 metais susitiko su Steponu Dariumi ir susidraugavo. Jie susitarė skristi iš Niujorko į Kauną ir būti pirmieji lietuviai, kurie perskrido Atlantą.

1932 metais jie įsigijo lėktuvą, kurį pavadino “Lituanica”. Liepos

15-tą dieną jie išskrido. Jie perskrido Atlanto vandenyną, bet Kauno nepasiekė. Liepos 17-tą dieną jų lėktuvas nukrito Soldino miškuose Vokietijoje. Niekas nežino, kas atsitiko. Vieni sako, kad tai įvyko dėl blogo oro, kiti sako, kad jie pervargo, ir dar kiti sako hitlerininkai lėktuvą nušovė.

Tačiau nesvarbu, kaip jie žuvo, kadangi lietuviai visada prisimins Steponą Darių ir Stasį Girėną.

Laikraščio korespondentė

Audra Nakaitė, 4 klasė

Washington'o Kristijono Donelaičio m-kla

Iš laikraščio “Lietuvos laikai”. Liepos 18 diena, 1933

Darius ir Girėnas. Steponas Darius ir Stasys Girėnas buvo labai geri draugai. Steponas Darius buvo civilinės aviacijos lakūnas. Jis įkūrė Amerikos lietuvių oro klubą “Vytis” ir jam vadovavo. 1932 metais Steponas Darius ir Stasys Girėnas sugalvojo skristi per Atlantą į Lietuvą. Jiems reikėjo pinigų įsigyti lėktuvą ir jį paruošti skridimui. Apie savo svajonę jie papasakojo draugams ir artimiesiems žmonėms. Tuoju dauguma lietuvių suaukojo jiems pinigų lėktuvo įsigijimui ir remontui. Prieš metus jie nusipirko 6-ių vietų nedidelį lėktuvą.

Jį suremontavo ir liepos 15 dieną, 6:24 iš ryto, iš Niujorko išskrido į Lietuvą. Bet jiems Lietuvos pasiekti nepavyko. Vakar, liepos 17 d. naktį lėktuvas nukrito netoli Vokietijos Soldino miške ir sudužo.

Laikraščio korespondentė

Kendra Kiršonytė, 5 klasė

Los Angeles Šv. Kazimiero m-kla

Ilustracija Tado Mikuckio, 5 kl.
Los Angeles, Šv. Kazimiero mokykla

Iš laikraščio “Lietuvos žiniose” 1933.07.17.

Darius ir Girėnas. Šiandien Vokietijos miške nukrito Dariaus ir Girėno lėktuvas “Lituanica”. Abu lakūnai žuvo. Oras buvo labai blogas: lijo, buvo rūkas ir tamsu. Steponas Darius ir Stasys Girėnas iš Niujorko oro uosto pakilo liepos 15 dieną. Jie perskrido Atlantą ir pasiekė Europą. Lėktuvas nuskrido beveik aštuonis tūkstančius kilometrų be nusileidimo, blogu oru. Lakūnai neturėjo parašutų, radio ryšio. Darius ir Girėnas yra pirmieji lietuviai perskridę Atlanto vandenyną. Atlanto nugalėtojų laukė visa Lietuva. Kauno oro uoste būriavosi tūkstančiai žmonių. Deja, narsuolių jie nesulaukė. Bet “Lituanicos” skrydis išgarsino Lietuvą po visą pasaulį.

Laikraščio korespondentas

Martynas Jankauskas, 3 kl.

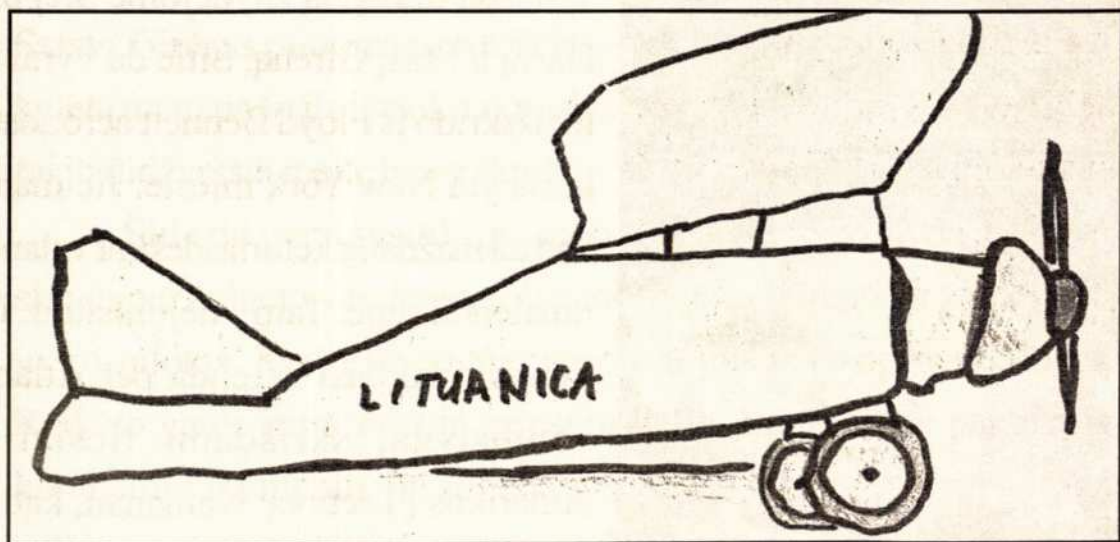
Washington'o Kristijono Donelaičio m-kla

Laiškai iš Niujorko, 1933 metai.

Mielas Dėde Valdai,

Sveikas. Prisimeni, sakiau, kad papasakosiu, kaip Darius ir Girėnas išskris? Na, aš ten buvau ir galiu papasakoti. Buvo nuostabus vasaros vakaras. Darius ir Girėnas mojo žmonėms. Kaip buvo nuostabu stovėti minioje ir dainuoti "Atskrend sakalėlis...". Staiga lėktuvas pradėjo važiuoti ir pakilo į orą. Žmonės pradėjo rėkti, verkti, net melstis. Viena senutė stovėjusi šalia manęs ir tėčio verkė ir labai karštai meldėsi. O mano krūtinę kažkas taip spaudė, lyg kažkas blogo atsitiks. Aš bandžiau apie tai pasakyti tėčiui, bet jis tik parodė į dangų. Buvo paskutinis žvilgsnis į lėktuvą su Lietuvos vėliava ant šono, kuriame sėdi du drąsūs lakūnai, rizikuodami savo gyvybe siekia išgarsinti Lietuvą. Žmonės dar ilgai stovėjo lyg laukdami, kad lėktuvas apsisuks ir sugrįš, bet nieko neatsitiko...

Kai kurie žmonės gan skeptiškai žiūrėjo į tą skrydį virš Atlanto. Pavyzdžiui, vienas vyrukas šalia mūsų susiraukęs burbėjo, kad jis žino, kad lakūnai nepasieks savo sunkiai pasiekiamo tikslo. Man kažkoks balsas viduje sakė, kad jis gali būti teisus.

Iliustracija Ernestos Bartuškaitės, 5 kl.
Cleveland, Šv. Kazimiero mokykla

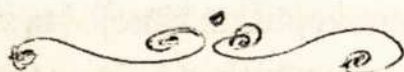
Aš nuvijau tas mintis šalin pagalvojus apie savo mieląją mamytę. Jos baisios ligos niekas negalėjo pagydyti. Ji būtų viską atidavusi, kad tik būtų galėjusi čia būti ir žiūrėti į šį stebuklingą skrydį. Aš net nepajutau kaip ašaros pradėjo tekėti iš akių. Tėtis suėmė mane už rankos ir tarė, “Eime, mano angelėli”. Aš atsisukau dar kartą pasižiūrėti į dangų, kur pradingo lėktuvas... Lėktuvas kuriame sėdėjo žmonės, kurie taip sunkiai stengiasi išgarsinti Lietuvą. Juk nėra lengva pirmiems drįsti perskristi Atlantą ir pasiekti Lietuvą. Aš taip tikiuosi, kad jiems pasiseks.

Ak, Dėde, prašau, atrašykite ir papasakokite, kaip jie pasiekė Kauno oro uostą ir kaip Jūs juos sutikote.

Linkiu geriausios sveikatos.

Su pagarba, Jūsų mieliausia

Daiva Slotkutė Mikshite,
Boston m-kl, 7 kl.

Dariaus ir Girėno portretai ant didžiausio Lietuvos akmens - Puntuko Anykščių šilelyje.

Mielas Dėde,

Rašau ką tik grįžusi iš aerouosto. Tenai su draugais išlydėjome Steponą Darių ir Stasį Girėną. Šitie du vyrai ką tik išskrido iš Floyd Bennett aerouosto, kuris yra New York mieste. Jie mano, kad už maždaug keturiasdešimt valandų nusileis Kaune. Taip - nejuokauju. Du lietuviai lakūnai skrenda per Atlanto vandenyną, skrisdami tiesiai iš Amerikos į Lietuvą. Nemanau, kad tu apie juos daug žinai, tai leisk man truputėlį papasakoti ką aš esu girdėjusi apie juos.

Iliustracija
 Mariaus Vilko,
 4 kl.
 Los Angeles,
 Šv. Kazimiero
 mokykla

Jie abu gimė Lietuvoje apie 1890 metais - ir abu atvyko į Ameriką su šeima. Jie abu pakeitė savo pavardes ir įstojo į kariuomenę ir kariavo prieš Vokietiją. Jie abu gyveno Čikagoje, kai jie buvo Amerikoje. Steponas Darius buvo drąsus per karą ir jis gavo du medalius. Matai, dėde, šitas vyras yra labai drąsus. Jis vyko į karą kariauti. Aš manau, kad tu gali būti drąsus ir pakalbėti su savo senu draugu. Tu sakei tu taip jo pasiilgai. Nebus bangu. Aš manau, kad tau bus labai smagu. Gerai, grįšiu prie Dariaus ir Girėno. Stasys Girėnas pilnom teisėm išėjęs iš kariuomenės grįžo į Čikagą ir keletą metų po to jis išmoko skraidyti lėktuvu. Jis dar nebuvo vedęs, tai jo didžiausia meilė buvo skristi.

Šitie du vyrai susitiko po karo. Darius kalbėjo su Girėnu apie skrydį per Atlanto vandenyną. Girėnui patiko ši mintis ir sutiko būti jo ko-pilotas. Kartu jie sudėjo savo pinigus ir nusipirko lėktuvą. Reikėjo gauti stipresnių ir geresnių dalių. Su pinigine parama iš kompanijų ir žmonių, jie sumokėjo \$4,200. Darius ir Girėnas tada galėjo gauti geresnį motorą, pataisyti lėktuvo sparnus, gauti didesnius ratus padėti pakelti svoriui ir daugiau degalų. Jie neturėjo užtenkamai

pinigų nusipirkti radijos.

Lėktuvo vardas yra "Lituanica" ir reprezentuoja Lietuvos idėjas, kultūrą ir įdomumus. Dėde, žinai, kai aš sakiau, kad Steponas Darius ir Stasys Girėnas pakeitė jų pavardes? Buvo Steponas Darašius prieš pakeičiant pavardę į Darių ir Stasys Griskis, bet tada jis pakeitė į Stasį Girch. Tu galvoji, kodėl jo pavardė dabar yra Stasys Girėnas. Steponas norėjo, kad Stasys turėtų lietuvišką pavardę, tai jis pakeitė į Girėną. Man bus smagu išgirsti, kaip jiems pasisekė. Gal Tu galėsi nuvažiuoti su jais susitikti po ilgos, ilgos kelionės. Mama ir tėtė sako "labas". Aš tave myliu.

Su šypsena,

Lina Polikaitytė, 7 kl.

Los Angeles Šv. Kazimiero m-kla

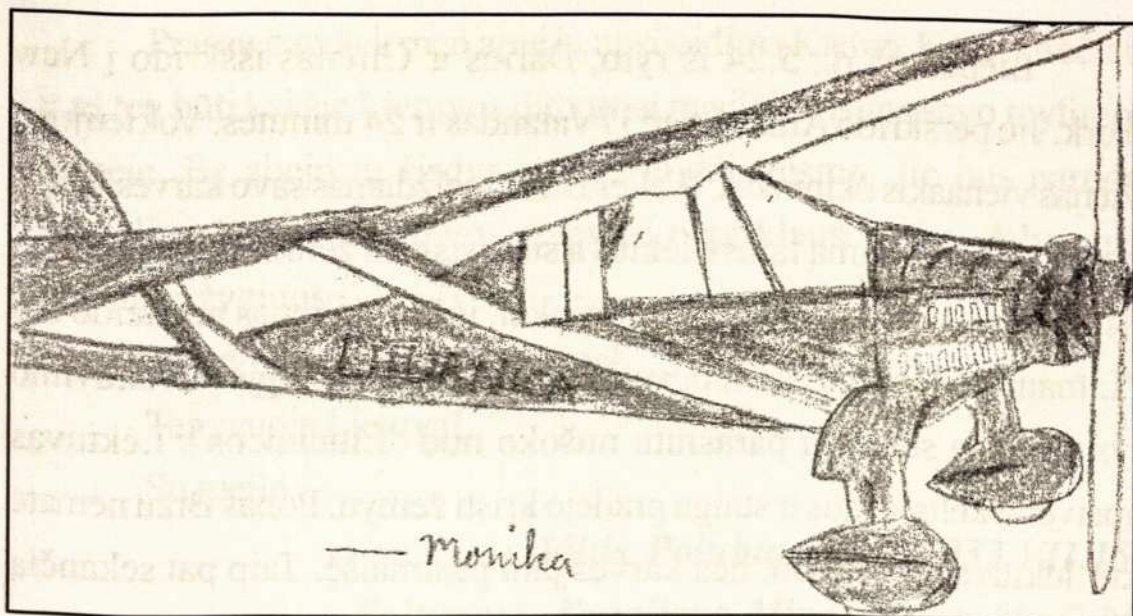

Iš laikraščio "Naujas New York'as" 1933m. liepos 18 d.

Stepono Dariaus ir Stasio Girėno tragiškas skrydis per Atlantą

Vokietija, 1933 m. liepos mėn. 18d.

Vakar, Kauno oro uoste laukė didelė grupė žmonių pasveikinti Steponą Darių ir Stasį Girėną, perskridus Atlanto vandenyną. Šitas susirinkimas baigėsi liūdnai, kai susirinkusiems buvo pranešta, kad lėktuvas neatskris iki Kauno oro uosto, skrydžio pabaigos. Šeši šimtai penkiasdešimt kilometrų nuo Kauno oro uosto, Soldino miške, Vokietijoje, buvo rastas Dariaus ir Girėno sudaužytas lėktuvas "Lituanica". Abu lakūnai žuvo ir jų kūnai bus nuvežti į Kauną.

Iliustracija Monikos Marcinkevičiūtės, 7 kl.
Los Angeles, Šv. Kazimiero mokykla

Steponas Darius gimė sausio mėn. 8, 1896 m., Lietuvoje. 1917 m. jo tėvai persikraustė į Ameriką. Amerikoje jis baigė Čikagos Harrison vidurinę technikos mokyklą, Lane aukštesniąją mokyklą ir tarnavo Amerikos kariuomenėje per Pirmąjį Pasaulinį Karą. 1920 m. jis grįžo į Lietuvą ir įstojo į Lietuvos kariuomenę. 1921 m. jis baigė karo mokyklą ir tapo lakūnu, kapitono laipsnio. 1927 m. Steponas Darius grįžo į Ameriką ir dirbo kaip lakūnas.

Stasys Girėnas gimė 1896 m. Lietuvoje. 1910 m. jis išsikėlė į Ameriką. Per Pirmąjį Pasaulinį Karą įstojo į kariuomenę. Grįžęs iš kariuomenės 1924 m. baigė lakūnų mokyklą ir įsigijo savo lėktuvą. 1928 m. Stasys Girėnas susitiko su Steponu Darium ir susidraugavo.

1932 m. Darius ir Girėnas nutarė planuoti skrydį per Atlanto vandenyną kaip amerikietis Charles Lindberg padarė 1927 metais, gegužės mėnesį. Jiedu turėjo gerai suplanuoti visą kelionę. Amerikos lietuviai, parduodami bulvinius blynus su grietine per "Super Sunday", padėjo jiems nusipirkti šešių sėdynių lėktuvą, už \$ 3,200. Darius ir Girėnas norėjo iš pradžių pavadinti lėktuvą "Piktu Paršu", bet vėliau pakeitė į "Lituanica".

Liepos 15 d., 5:24 iš ryto, Darius ir Girėnas išskrido į New York. Jie perskrido Atlantą per 37 valandas ir 24 minutes. Vokietijoje, vienas vienaakis ūkininkas, Walter Brau, melždamas savo karves lauke, pamatė nepažįstamą tamsų lėktuvą su rusiškais ženklais. Pagal poną Brau, iš jo išsoko penki parašiutininkai, iš kurių vienas nusileido ant "Lituanicos" sparno. Kiek buvo matoma, kareivis perpjovė vairavimo lyną ir tada su antru parašiotu nušoko nuo "Lituanicos". Lėktuvas apsivertė kelis kartus ir staiga pradėjo kristi žemyn. Ponas Brau nematė kur lėktuvas nusileido, nes karvės jam pasimaišė. Taip pat sekančią dieną nebuvo rasta nei rusų parašiutininkų nei jų parašiutų.

*Korespondentas Aleksandras Kučas
Philadelphia, Vinco Krėvės m-kla, 5 kl.*

Mielas Dėde Aidai,

Šiandieną mačiau nepaprastą ir įspūdingą įvykį. Dariaus ir Girėno "Lituanica" išskrido iš New York'o per Atlantą į Kauną. "Lituanica" buvo nepaprastai perkrauta. Ji buvo lyg prilipus prie žemės. Priartėjus prie tako galo ji atrodė per sunki pakilti. Aš susijaudinau galvodama, kad lakūnai įkris į vandenyną. Susirinkę žmonės klykė iš baimės. Tada jie pakilo. Visi atsiduso. Bet, vos atgavo kvapą jai pakilus, kai ji vėl pradėjo kristi žemyn. Vėl baimė visus apėmė. Ačiū Dievui "Lituanica" nepražuvo, Darius ir Girėnas sėkmingai pradėjo savo ilgą kelionę. Džiaugėmės visi.

Aš tikiuosi, kad Darius ir Girėnas saugiai pasieks Kauną. Jų žygis tikrai išgarsins Lietuvos vardą. Visi New York'o laikraščiai ir radijo stotys skelbia: "lietuviai skrenda per Atlantą!".

Aš taip džiaugiuosi Dariumi ir Girėnu. Tegul dievas laimina jų kelionę!

Prašau parašyk man apie jų nusileidimą Kaune. Kaip norėčiau ir aš ten būti kai šie Lietuvos didvyriai nusileidę išlips savo mylimoj žemėje. Be abejo jų širdys sprogs iš džiaugsmo. Jie bus parodę pasauliui, kad Lietuva, vos atgavusi nepriklausomybę, dalyvauja žmonijos žygiuose.

Tegyvuoją Darius ir Girėnas!

Tegyvuoją Lietuvą!

Su meile,

Viltis Palubinskaitė, 1933.VII.15.

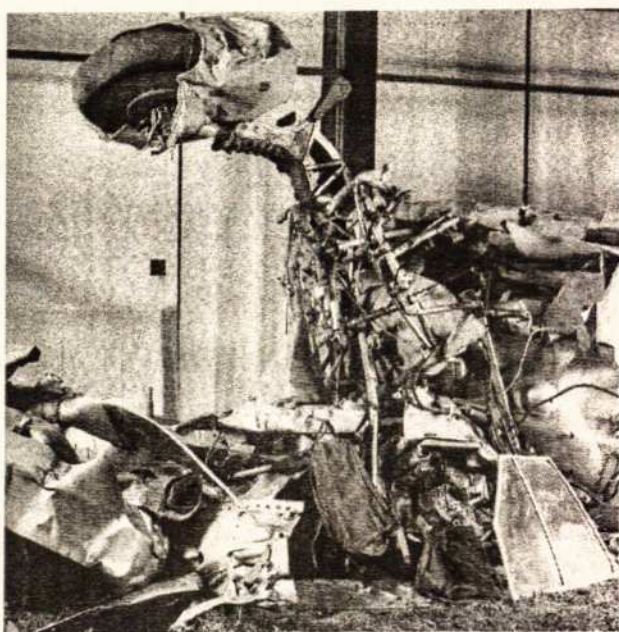
Baltimore, Karaliaus Mindaugo m-kla 7 kl.

Mielas Dėde Jonai,

Šiandien buvo nepaprasta diena! Išaušo gražus rytas. Tuoj pat po pusryčių aš su mama išskubėjome į oro uostą. Jau keli mėnesiai, kai visi Niujorke gyvenantys lietuviai nekantriai laukė, kada du drąsūs lakūnai, Steponas Darius ir Stasys Girėnas, pakils į orą skrydžiui per Atlantą. Aš niekada nebuvo mačiusi tokio gražaus lėktuvo kaip „Lituanica“. Jos raudoni sparnai spindėjo saulėje. Nors dar buvo ankstus rytas, bet jau didelis būrys žmonių laukė besiruošiančių lakūnų. Aš vis dar negalėjau patikėti, kad ne užilgo aš būsiu liudininkė vieno iš svarbiausių įvykių Lietuvos istorijoje.

Steponui Dariui yra 37 metai, o Stasiui Girėnui yra 39.

„Lituanicos“ nuolaužos Vytauto Didžiojo karo muziejuje Kaune.

Lietuviški pašto ženklai skirti Dariaus ir Girėno skrydžiui per Atlantą paminėti

Darius yra kapitonas, o Girėnas - lakūnas. Abu lakūnai yra labai panašūs, nes abu gimė Lietuvoje 19 amžiaus pabaigoje. Steponas ir Stasys abu emigravo į JAV prieš Pirmąjį Pasaulinį karą ir abu įstojo į armiją, kai JAV ėjo į karą su Vokietija 1917 m. Kai jie iš Lietuvos atskrido abu apsigyveno Čikagoje ir pakeitė pavardes.

Taip aš ir stovėjau šiandien ryte ir laukiau tų drąsių lakūnų. Jie norėjo skristi iš Floyd Bennetfield Niujorke į Kauną, Lietuvoje. Aš girdėjau, kad anksčiau ryte lakūnams meteorologai sakė, kad kol jie atskris į Kauną, jie

papuls į blogo oro mases. Niekas tikrai nežinojo kodėl lakūnai neklausė specialisto. Gal jie nebenorėjo laukti geresnio oro.

Pagaliau lakūnai pasirodė ir įlipo į lėktuvą. Aš pastebėjau, kad Stasys Girėnas buvo aukštesnis už Darių. Darius užvedė motorą ir lėktuvas (su lakūnais) lėtai pradėjo važiuoti per pakilimo taką. Visi žmonės, kurie lydėjo lakūnus, pasijuto nejaukiai, nes "Lituanica" jau buvo arti tako pabaigos ir dar lakūnai nebuvo pakilę. Pjūū! 10 pėdų prieš tako pabaigą "Lituanica" lėtai paliko žemę ir vandenį ir pradėjo kilti į aukštį. Kelias sekundes vėliau lakūnai ir jų lėktuvas būtų atsidūrę vandenyje. Stepono Dariaus ir Stasio Girėno kelionė būtų pasibaigusi dar jai neprasidėjus.

Liepos 15, 1933 buvo pati įspūdingiausia diena mano gyvenime. Nuoširdžiausi linkėjimai, Monika.

*Monika Marcinkevičiūtė, 7 kl.
Los Angeles, Šv. Kazimiero m-kla*

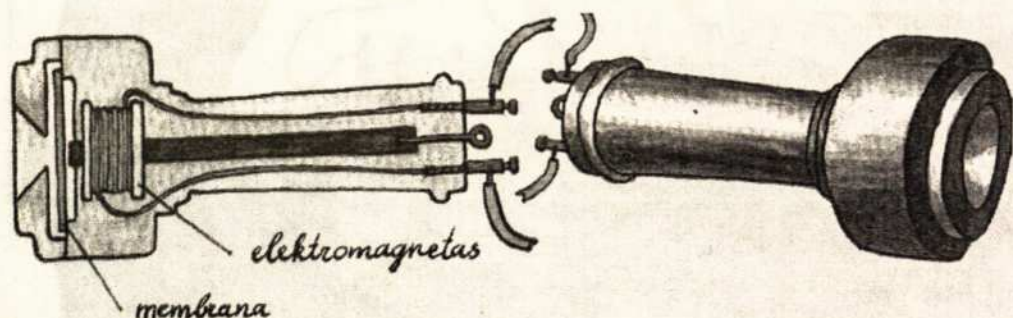
Daug pasaulio įdomybių
Nori sužinot vaikai,
Jas visas Žiniukas žino
Ir užrašo tau tiktai.
Nori būti Žiniuku,
Tai skaityki iš pradžių...

AR ŽINAI?

ALIO, ALIO!

Nors ir neseniai tai buvo, bet tikrai nė vienas jūsų neatsimenate. 1861 metais vienas mokytojas, vardu Johan Filip Reiz, aiškino vaikams, kaip veikia žmogaus ausis. Pasakojo, pasakojo, o klausytojai nesupranta, ir tiek. Tuomet jis sugalvojo padaryti ausies maketą. Ne bet kokį - elektrinį. Laideliais jį sujungė su akumulatoriumi ir dėžutėn įdėta elektromagnetine rite. Į "ausį" kalbant, joje esantys kontaktai liesdavosi, ir dėžutė sutraškėdavo. Kartais net žodį pavykdavo suprasti. Ponas Reiz džiaugėsi sugalvojęs puikią mokymo priemonę ir jos daugiau netobulino. Jis net nesuprato, kad išrado, telefono veikimo principą. Tad žmonės vieni kitiems siuntė pasiuntinius su žiniomis, rašė laiškus, patikėdami juos ir pašto karveliams. Tiesa, nuo 1848 metų civilizuotas pasaulis jau naudojosi telegrafu.

Tik praėjus dar 15 metų po mokytojo Reiz "elektrinės ausies" bandymų, kitas jo kolega, dirbantis kurčnebylių mokykloje, sukūrė tikrą telefoną. Tai buvo jau daug tobulesnis įtaisėlis su lanksčia metaline plokšte - membrana ir elektromagnetu. Balso sukelti oro virpesiai judindavo membraną, ir ši, besilankstydamą

elektromagnetinėje ritėje, sukurdavo tam tikro stiprumo srovę. Toji, laideliais nubėgusi į kitą tokį pat daiktėlį, padarydavo viską atvirkščiai: sujudindavo lanksčiąją plokštelę, ir žmogaus ausį pasiekdavo jos sukelti oro virpesiai - garsai. Taip 1876 metais atsirado telefonas. Į šiuolaikinių aparatų jis nebuvo panašus. Net numerio rinkiklio neturėjo. Skambinantis pasukdavo paprasčiausią rankenėlę ir ragelyje išgirdavo telefonų stotyje sėdinčios merginos balsą:

- Alio, klausau!

Tik ji galėjo sujungti du telefonus pokalbiui. Sukami numerių rinkikliai ir automatinės telefonų stotys atsirado daug vėliau. Bet dar yra ir telefonisčių. Jos dirba telefonų stotyse ir padeda žmonėms pasikalbėti tuomet, kai automatika nenori veikti. Bet tai atsitinka vis rečiau.

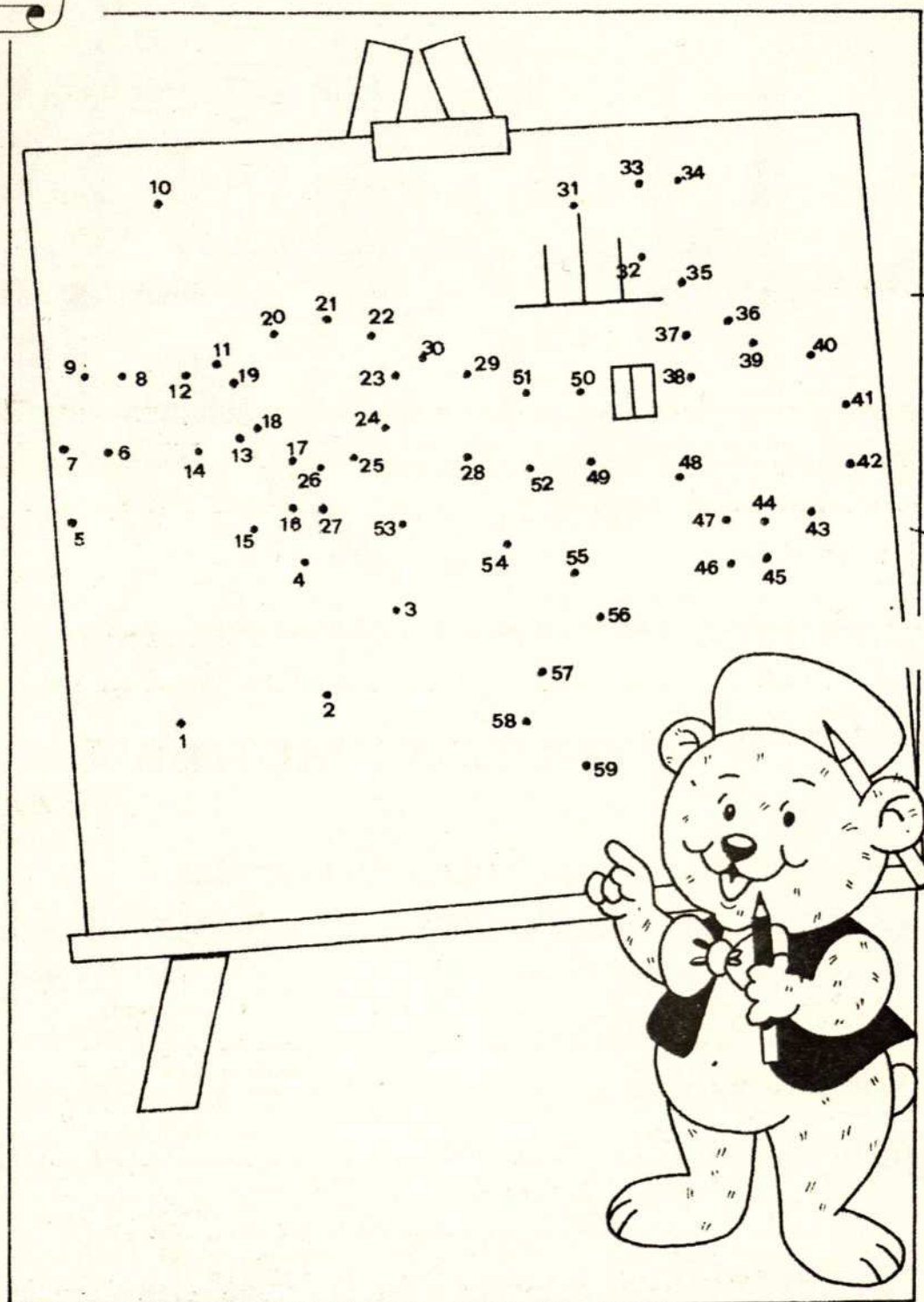
Telefonai tobulėja. Dabar jiems net laidų nebereikia. Važiuodamas automobiliu Čikagoje, gali paskambinti pusbroliui Vilniuje. Manau, suprantate, jog abiem reikia turėti ne bet koki, o mobilaus ryšio telefoną. Nors ir mažesnis, bet tai daug sudėtingesnis aparatas už namuose esantį. Jame yra radijo stotis, nedidelio galingumo siųstuvas ir imtuvas. Kalbant tokiu telefonu, elektriniais signalais paverstas balsas radijo bangomis keliauja į galingą telefonų stoties siųstuvą, o iš ten, jeigu reikia, gali patekti net į tolimiems ryšiams skirtą ir aukštai Kosmose "tupintį" Žemės palydovą. Iš tokios aukštybės signalą galima perduoti į bet kuriame pasaulio mieste esančią telefonų stotį, o iš šios - nedidukui mobilaus ryšio telefono aparatui.

Jonas Kriščiūnas

Sujunk taškus ir viską nuspalvink

ALP(LRA) 1485
2003, Nr. 7

LIETUVOS NACIONALINĖ
MARTYNO MAŽVYDO BIBLIOTEKA

Godos Inokaitytės, I sk.. iš Maironio lit. mokyklos, Lemont, IL, piešinys.

DĖKOJAME EGLUTĖS AUKOTOJAMS:

PLB Švietimo Komisija (už prenumeratas Rytų Kraštų lit. mokykloms).....	500.00 dol.
Audrius ir Ramona Budrys.....	10.00 dol.
Kastytis ir Rita Giedraitis.....	20.00 dol.
Marina Tsesnokova.....	5.00 dol.
Rita ir Remigijus Ivanovas.....	20.00 dol.

EGLUTĖ

8812 W. 103 rd. St., Palos Hills, IL. 60465, USA

Tel. 708-430-1911